

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VII. ker., Károly-körút 9. szám.
Ide intézendők az előfizetések, legzélszerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak
a regénymelléklettel együtt:
Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**
Negyedévre **3 korona.**

REGÉNY.
(3. folytatás.)

FOGADÁS SZÍVEKRE.

Írta: Lónyay Margit.

III. Ismerkedés.

EZ a köztudomásu dolog meglehetősen aggasztóvá tett volna minden más embert; de Kardoss nem hozta legkevésbé sem zavarba, sőt némileg ösztökélték a viszonyok, hogy most már azért is behatol az ügyvéd házába.

Hazatérve, szivarra gyujtott, végignyújtózkodva ruganyos pamlagán, és bodor füstököt eregetve, gondolkozni kezdett.

Hogy Nagy Aladár ügyvéd az elhunyt Vári Artur veje s a szép Elza annak unokája, azt tudta; de tudta azt is, hogy az ő atyja Kardoss tábornok s Elza nagyatyja benső barátok voltak, e körülményre alapítá egész tervét a főhadnagy, s mit kísérelt magában, azt csakhamar végre is hajtotta.

Másnap reggel levelet írt atyjának, értesítve őt, hogy Z...ben van eltemetve Vári Artur volt kormánybiztos, ki, mint ő tudja, atyjának kebelbarátja volt, értesítette arról is, hogy az elhunyt jóbarát

egyetlen unokája Nagy Aladár Z...i ügyvéd leánya, de bármennyire óhajtja is tiszteletét tenni atyja egykori benső barátjának unokájánál s annak atyjánál: az atyjának, a katonatisztek iránt viseltetett ellenszenvé folytán az lehetetlen, pedig szívesen látogatná meg ez úri családot.

Gyanított-e az öreg tábornok valamit, olvasott-e fia leveleinek sorai között olyasmit, mire neki tanácsadással kell szolgálnia? Nem tudók megmondani, annyi azonban bizonyos, hogy az ősz katonának eszébe sem jutott arra gondolni, hogy fia egy oly esztelen fogadást tett s ennek keresztülvitele végett óhajt csupán a Nagy ügyvéd házába bejutni. De igenis felébredt az öregben a kegyelet azon érzete, mely az igazi, önzetlen barátságoknak mindenkor kifolyása s e felébredt kegyelet érzeteinek benyomása alatt válaszolt fia levelére a tábornok, mely levél végszavai így szóltak:

APPONYI ALBERT GRÓF.

„Fájdalommal olvastam leveledből, hogy egykori igaz, bensőleg szeretett barátom, kinek nemcsak a fényes multban, hanem a nyomor és számkivetés keserű éveiben is igaz barátja voltam, mint minő ő nekem volt, — megelőzött engemet s már meghalt. Egy könnyel áldozom emlékének s megbizlak, hogy a mellékelt pénzen egy diszes koszorút készíttess, vérpiros szalaggal s e felirattal: „A visszamaradott — elköltözött barátja emlékének“ s e koszorút nevében tedd az elhunyt barátom sírjára“.

Kardoss főhadnagy örömsugárzó arccal ugrott fel székeből, midőn atyjának vett levelét elolvasta. Az öreg úrnak gondolatában sem villant meg az, mire fogja fia fölhasználni az ő levelét, a főhadnagy azonban a levél elolvasása után azonnal készen volt haditerveivel.

Íróasztalához ült s a következő tartalmu levelet írta:

„Nagyságos Kiskéri Nagy Aladár földbirtos és ügyvéd úrnak. Atyám, Kardoshegyi Kardoss Antal, nyugalmazott tábornok, aki a magyar szabadságharc alatt mint katonai főparancsnok, együtt működött néhai Vári Artur volt kormánybiztossal, nagyságod boldogemlékezetű apósával s kivel atyám benső barátságban élt, s kivel a száműzetés sanyaru éveit együtt kinlódta át, atyámhoz intézett azon értesítésemre, hogy egykori kebelbarátja meghalt s itt van eltemetve, a mellékelt válaszában megbizott, hogy volt benső barátjának sírhantjára, nevében és helyette egy koszorút tegyek.

Midőn atyám e kegyeletes óhaját fiui kötelességszerűleg s a legnagyobb készséggel teljesíteni hajlandó vagyok, minthogy tudom, hogy atyám megboldogult barátja, a park végében álló családi sírboltban nyugossa örök álmát s e parkba ismeretlenül belépnem a tisztesség tiltja, soraim által kérem nagyságod engedélyét arra nézve, hogy atyám kegyeleti óhaját leróvándó, engedje meg, hogy tiszteletemet téve, nagyságod kíséretében a parkban álló sírboltba juthassak s atyám nevében a baráti kegyelet koszorúját lehessem a megboldogult koporsójára. Engedélyének kinyerése reményében, maradtam nagyságod kész szolgája

*Kardoshegyi Kardoss Géza,
huszár-főhadnagy.*

A levelet szolgájával a czimzethez küldve, ő maga rögtön az első virágáruhoz sietett, pompás viruló rózsákból, pálmakörnyezettel ellátott óriási koszorút rendelt, atyja utasítása szerinti szalaggal, kifizette szó nélkül a nem csekély árt s megrendelte, hogy a szalag másnap reggel tíz órára lakására legyen küldve.

Ha nem mondanánk is, elképzelheti az olvasó, mily izgatottan várta a főhadnagy visszatérő szolgáját. Mit fog válaszolni a tiszteket gyűlölő ügyvéd? Vagy általában fog-e válaszolni? Oh igen, — füzé tovább gon-

dolatait a fiatal tiszt, — válaszolni fog, hiszen annyi tisztességet fel kell benne tennem, hogy tudja, miszerint egy levélnek válaszolatlanul hagyása, a legnagyobb sértés. Válaszolni fog, de mit? Megadja-e az engedélyt, vagy azt fogja mondani, küldjem a koszorút hozzá, majd ő ráteszi néhai apósa sírjára? Ha ezt válaszolja . . .

Tovább nem fűzhetette gondolatait, mert elküldött legénye visszatért.

— Nos, Matyi? — kérdé a szolgát.

— A levelet átadtam, főhadnagy uram, az ügyvéd úr el is olvasta azonnal s azt mondta, menjen csak haza, válaszomat saját szolgám fogja urához elvinni.

A főhadnagy homlokán boru ült, mit jelentsen ez? De csak másodpercig tartott, aztán szolgájának intve, hogy távozhatik, felkelt ülőhelyéből, végigsétált szobájában s ajkai remegve mondák: „Várjunk, várjunk tehát, míg megjön a válasz . . .“

Nagy Aladár ügyvéd úr nem kevésbé volt meglepetve akkor, midőn a főhadnagy katonai egyenruhás szolgája megjelent előtte s e meglepetése még jobban fokozódott, midőn a szolga jelenté, hogy Kardoss főhadnagy úrtól levelet hozott az ügyvéd úrnak. Kardoss főhadnagytól, — gondolta magában Nagy, — nem ismerem. Meglepetése azonban akkor ért tetőpontjára, midőn a levelet felbontva, annak tartalmát s az ahhoz mellékelve volt tábornok levelét elolvasta. Pár másodpercig szótlánul nézett a levelet kézbesített katonai szolgára, aztán monda csak neki, hogy majd saját szolgája viszi meg a választ a főhadnagy úrnak.

Nagy Aladár ügyvéd, bár elég önérzetes s erélyes ember volt, bizonyos tekintetben azonban nejének alárendelte magát, különösen családi dolgokban sohasem tett, sohasem intézkedett anélkül, hogy nejével ne közölte volna terveit; ezt leginkább azon okból tette, mert nejének nagy hozománya némi fölényt adott Margitnak férje felett, habár be kell vallanunk, hogy az ügyvéd lankadhatatlan szorgalma, ügyessége s fényes jogitehetsége által a vagyont megkétyszerzte s így nemcsak a város, hanem a megyében is a legvagyonosb ember hirében állott az ügyvéd.

Kardoss főhadnagy levelének elolvasása után sem tartotta helyesnek, hogy arra addig választ adjon, amíg nejével nem közli annak tartalmát s ezt annál is inkább szükségesnek tartotta megtenni, mert hiszen a kegyeleti tény nejének megboldogult atyját illette, természetes tehát, hogy a válasz megadására is legilletékesebb neje.

Sietett is Margithoz, aki éppen leányával, a szép Elzával, egy himzett minta kiválasztásával foglalkozott.

(Folytatása következik.)

Tavaszi fuvalma ...

Tavaszi fuvalma leng a halmokon,
Tavaszi derűje mossa homlokom.
Tavasznak sejtelmétől zsong a föld,
Az én lelkem meg újra szárnyat ölt!

Hol annyi élet tilka szendereg,
Kikél porából a virágsereg.
Sötétzöld lombok árnyán dal fakad,
S a bának, bánatnak magva szakad!

Új élet támad a kihült helyén,
Új hittel ébred a félénk remény.
S hogy nem fog-e kudarcot vallani?
Isten tudná azt csak megmondani!

Ám te csak biztass, édes kikelet!
Hozz új reményt a régiek helyett.
Szívem számot már úgysem sokra tart:
Hozz nekem is, hozz egy-két árva dalt!

Kánya Lajos.

KORA HAJNALBAN.

Írta: Dr. Ágai Béla.

AZ apró, kerek sárga kavicsok szerte-széjjel röpültek a fekete ménlovak kapálódzó patái alatt; a kékruhás komoly kocsis halkán esettintett egyet nyelvével, megeresztette a gyepelőt s a hintó lassan gördült a nyaraló nyitott vasrácsoszatú kapuján.

Tarján Olga ide-oda csuszolt a koesi puha bársonyülésein, lassan-lassan közel simult Daruváry Zoltán aransujtásos melléhez s azután hirtelen megfogta az állát s izgatott, hebegő hangon suttozá:

— Szeretsz?

Daruváry válasz helyett átkarolta az asszony nyakát s megesókolta mindkét szemét.

Körülöttük minden csendes volt. A nyaraló már eltűnt a zöld lombok között, csak itt-ott csillogott elő egy-egy színes lampion, melyekkel a kertet feldíszítették; a szélfuvalom gyakran felkapta a cigányok huzta keringő egyes töredékeit s elvitte fülükhöz. Ott még nagyban mulattak, ők voltak az első, kik távoztak.

Ők! még pedig együtt, egy koesin.

Végre már a zenéből sem hallottak semmit.

Az asszonyka becsukta szemeit s kéjesen szívta magába azt a balzsamos, fűszeres illatot, melyet a nyitott lilaszínű orgonavirágok bocsátottak a tavaszi légtérbe. Fülébe még ott esengett a mulatók zaja, a poharak csengése, a tűzijáték pattogása, és az az iszonyú rekedt hang, melyet férje ...

A koesi nagyot zökkent egy kátyúban úgy, hogy Tarján Olga odahullott a Daruváry vállára.

— Maradj, maradj — mormogá a hadnagy s reszkető ujjával végigsimogatta Olga hamvas arcát.

Az asszonyka úgy beszélt fel hozzája:

— Jaj, ha hallottad volna!

— Mit?

— A férjem hangját. Majd megevett, mikor elmondtam.

— Tehát szóltál már?

— Szóltam. Levittem a kertbe s ott elmondtam neki mindent. Eleinte ordított, kiabált, bolond gyereknek s tudja az ég még minek nevezett; azután alkudozni kezdett. Kért, könyörgött, már azt is megengedte volna, hogy te feljárd hozzám, de én ezt nem akartam. Vagy — vagy a tiéd akarok lenni, egyedül csak a tiéd.

Mit csináljak olyan vén medvével, mint ő. Alig tördött velem az egész nap s este, mikor bejött hozzám, mindig olyan kellemetlenszagu szívart szítt. Kinem állhatom a füstöt. S most megszabadulok tőle. Oh Istenem, szabad vagyok, a tied vagyok!

— Az enyém vagy! — dadogá kissé nehéz nyelvvél Daruváry.

Olga hirtelen ijedten nézett reája.

— Te Zoltán, én azt hiszem, hogy... te egy kissé... kissé sokat ittál.

— Én... én csuklott a hadnagy — én, bizony isten, nem vagyok berugva. Nézd, hogy tudok még járni... Én... berugva.

Daruváry felkapta a kardját, kiugrott a robogó kocsiból s versenyt szaladt vele a széles, sötét országúton.

— Hollá, kocsis! Álljon meg! Zoltán! Zoltán! mit csinálsz, jer ide! Kocsis! Kocsis!

A koesi megállott.

— No, elhiszed most, — lihegte Daruváry nagyot kaczagva, midőn Olga rémült arcát látta.

— Menj, menj, úgy megijesztettél! Most megbüntelek. Kocsis! üljön maga a helyemre, én hajtom majd a lovakat.

Tarján Olga felkapaszkodott a bakra, megragadta a gyepelőköt s a lovak közé vágott. Pajzán jókedvük kerekedett. Daruváry ereiben bizsergett a vér, agyát lefogta a pezsgő göze; csillogó szemével csak az Olga karsu derekát látta, amint ott hajlongott előtte, mint a nádszál, mikor a szél hajtja.

Feltérdelt az ülésre s úgy igyekezett átkarolni az asszonykát, ki nagyokat esörtetve az ostorral, vígan hajtotta a kocsit, a szélfuvalom meglendítette nyitott haját; Daruváry el-elkapkodva esókolgatta azokat.

— Zoltán, — szólt az asszonyka — mit szól majd családom, ha elveszel?

— Családom? Mi közöm hozzá; a magam ura vagyok, azt teszem, amit jónak látok. Punktum.

Hirtelen valami szokatlan henczegési vágy fogta el:

— Im! Olga, tudod, ha te fess asszony volnál, akkor mi most valami nagyszerűt tehetnénk.

— Mit?

— Hat órakor indul a vonat, mi szépen reá ülünk s leutazunk birtokomra. Megszöktetlek. Ebből nagy botrány lesz. A férjednek válnia kell és mi, — mi a mennyországban leszünk.

Olga felsikoltott örömben.

— Jaj, de kitűnő! Tehát még ma, most mindjárt. Látom, hogy szeretsz, igazán szeretsz... Csókolj meg; itt meg itt; a szememet... a nyakamat... a fületem... úgy... úgy...

Lassankint beértek a városba. Ott lekivánczolt a bakról; Daruváry is fájlalta már minden esontját a térdepeléstől; tehát ismét egymás mellé ültek vissza a kocsiba. Az utcák még üresek voltak, a koesi dühögését a házak visszhangzó falai három-négyszeresen nagyították. A pékek is csak most nyitották ki üzleteiket; a posta s a hírlapok kocsijai lassan koczogtak ki a pályaudvarok felé.

Tarján Olga fázni kezdett. Magára rántotta a prémes kabátját, jól beburkolódzott abba s azután visszadől a sarokba. Alig szólt valamit. A hosszú kocsikázás össze-vissza törte testét, a hajtástól megsajgott mindkét

keze. Szempillái le-lecsukódtak, fejét alig bírta egyenesen tartani; nagyon álmos volt. Daruváry is meghuzódott a sarokban. Az az átkozott pezsgő úgy hasogatta fejét, mintha késeket vágtak volna beléje. Minden kocsi-rázásra egész testével hol előre bukott, hol hátra...

A lánczid felől hideg szél kezdett fujni s azután nemsokára megeredt az eső. Eleinte csak lassu cseppekben szitált, későbbben már érezni kezdték, mint hatolnak át a jéghideg cseppek a takarón, mint tapad testükhöz a síkamlós, nedves ruha.

— Szeretnék valami kávéházba menni — morgogá a hadnagy — egy csésze teát innék.

— Jer hozzám, majd kapsz. Maradjunk most együtt.

—♦— Kis kaczer. ♦—

— Nem bánom. Hé kocsis, gyorsabban, gyorsabban! Czudar idő van!...

Az a langyos, petyhüdt levegő, mely feléjük csapódott a kis szalonból, még jobban elbágyasztotta őket. Olga nem keltet fel senkit, hanem maga hozta elő a téakészüléket s forralta a vizet.

Daruváry levetette magát egy székre s onnan nézte, mint jár fel és alá ez az asszony. A derengő szürkeségben olyan haloványnek látta, a szemei alatt nagy karikák feketéltek, a haja is csapzottan hullott homlokára...

Daruváry kedvetlenül fészkelődött helyén. Olga, miután meggyújtotta a borszeszt, fölkuporodott a divánra, maga alá huzta nedves, hideg lábait s kidülledt, égető szemekkel bámult a fellobbanó kék lángokba.

— Csendesen maradjunk — suttogá — nem keltünk fel senkit. Minden megvan, csak a czukrot nem találtam. Jó lesz így is, csak valami meleg legyen.

Daruváry bólintott. De amint az első kortyot lenyelte abból a vörös, forró, méregkeserű folyadékból, undorral tette le a csészét.

— Nem kell; nem bírom így inni.

Azután hátravetette magát székében s egy cigarettára gyújtott. Majd meg felcsatolta kardját s felállott.

— Szervusz, Olga! Megyek haza aludni.

Az asszonyka ijedtében alig birt beszélni.

— Mi... micsoda haza? Hát a mi utunk. Mindjárt hat óra...

— Ah, úgy — ásitott nagyott a hadnagy — Olga kérlek, fáradt vagyok, a bor elkábitotta a fejemet... hisz reáérünk még... Végezzük el szép csendben. Hisz azért szeretlek nagyon, de nagyon... Szervusz, viszontlátásra holnap...

Tarján Olga meg csak nézte-nézte, hogy megy el a hadnagy; felkönyökölt a pamlagra s hallgatta, mint verődnek a sarkantyuk a piros márvány-lépcsőkhöz, mint távoznak a lépések mindig messzebbre és messzebbre...

S mikor már nem hallott semmit, felugrott a pamlagról, megrántotta a csengetyüt:

— Vetköztessen le — szolt szobaleányához. Miközben az leoldá ruháit, nyugodt, hideg hangon mondá:

— Ha jövőre eljön Daruváry hadnagy ur, nem vagyok számára itthon. Nem fogadom többé. Nézze meg kérem rögtön, hogy megjött-e már férjem. Kéretem magamhoz; csak a szivarját hagyja kün, mert ki nem állhatom a dohányfüstöt...

RÖPKE GONDOLATOK.

Önző jellemektől ne várjunk részvétet. Aki mindig saját énjével van elfoglalva, az nem ér reá a mások szenvedéseivel foglalkozni.

A részvét egyedül a nemes lelkek kiváltsága.

*

Az emberiség nagy része legtöbbet saját kényelme eléréseért fárad.

*

Megnyugodni a változhatatlanban, lemondani az elérhetetlenről: ez a lymphantikus kedélyek hőstette!

*

Akinek szeme, szája telhetetlen, annak rendszerint a lelkülete, az elméje nagyon szerény. Minden csekélységgel beéri.

*

Minden egyes csalódás, mely lelkünket éri, egy-egy életteljes levelet tép le reményünk fájáról.

*

Minden eszmének, minden tervnek meg kell érlelődni. Ám a kivitelnél árt a hosszas habozás. Az érettség fokán túl minden gyümölcs senyedni kezd.

*

Nem a pénzt szeretjük, hanem a jólétet, a kényelmet s az élet ezer örömeit, amik azáltal megszerezhetők.

Nagyvárady Myra.

A MENYASSZONY.

Irtá: Kováts József.

(Pályamunka.)

Eliz, a fiatal, ábrándos leányka, oly szelíd volt, mint a kis ibolya, lelke tiszta, fehér, mint a lilium. Virág volt egészen. Arczán a pir, az üde rózsák oly kedvesen mosolyogtak!... Nemes volt a szíve. Édes ábrándokkal, a pazar, mesés ábrándok arany-szálaival himezte ki a jövőt, színes virágokkal hintette be az élet mezejét.

Előtte volt még az élet legszebb útja. Hogyisne, hisz fiatal volt. A fiatalság a remény, mely lemondást nem ismer. Örömet, gyönyört követel a világtól, mert hiszen joga van hozzá! Lelkesül az eszményért, a jóért, a szépért, nem ismeri a rosszat, a bánatot, a fájdalmat.

A szerelem, az ifjú szív e magasztos, isteni eszménye, csak úgy lopódzott be szivecskéjébe, mint a tolvaj, ki lopni indul az éj sötét leple alatt: csendesen, észrevétlenül.

Maga sem tudta, miféle érzés kelt dobogó keblében. Olyan különös, édes, de nyomasztó érzést érzett napok óta! Mintha lázban égne! Szivverése meg-megáll, szíve hangosan dobog, majd kétszeres erővel lüktet vékonyka ereiben, vadul csörgedez minden csepp vére. Mintha a szomjuság kínjai gyötörnék, szinte elalél, beleszédül ez érzelmekbe s égő homlokát lehajtja a kert harmatos virágainak kedves fejcsékei közé, hogy enyhe nyerjen tőlük!...

De nem is oly régóta érzi ő ezt az érzést; legalább azt hiszi.

Megszállan lelkében a boldogság hajnalfénye s átsugárzik...

Majd eszébe jut Ő, a deli ifjú, kinek szívébe bevésődött jószágos angyali arca, lilium termete.

Miért is látta meg?! Nem kizná most e láz, ez az édeskínos érzelm. Szereti őt szíve egész melegével, tiszta eszménységgel. Eszményképe csak Ő, mert érzi a szíve, hogy csak az ő nemes, jó lelke tudja megérteni, csak ő teheti *boldoggá*!...

Oly szép az élet! Örömet kínál és ad! Hát mért emésztene a kételkedés rút férge, mért vágná saskörmeit gyenge szívébe?!...

De *hátha* az ifju nem is szereti? *Hátha* mást szeret?

Újra más érzés, más kínok lepik el Eliz szívét.

A *kétkedés*...

Hát ilyen érzés is van a világon? Hisz ő még sohasem kétkedett életében, bizott mindenkiben. Mindenben csak a jót, a nemeset ismerte fel. Rossz nincs is, azt hitte. Most szinte fél, hogy reménye csalja játék, színes buborék, mely a szellő érintésére szétpattan s nyomát se lel!...

— Istenem, szabadíts meg e játéktól, adj szivembe erős bizodalmat!

Szemeiben könnyesepp csillant meg; nagy, kövér könnyesepp gördült végig égő arczán...

— Eliz! — szólalt meg az ifjú a kerten keresztül, — itt van, Eliz?!

Eliz szíve megdöbbsent e hangra, szinte elállt a dobogása, azt hitte, álmodik, mintha túlvilági ének csendült volna meg fülében s álmban a paradicsom gyönyörűsége csodáit szemlélné!...

— Igen, itt vagyok, kis virágaimat öntözgettem, hogy minél szebbek, minél édesebbek legyenek!...

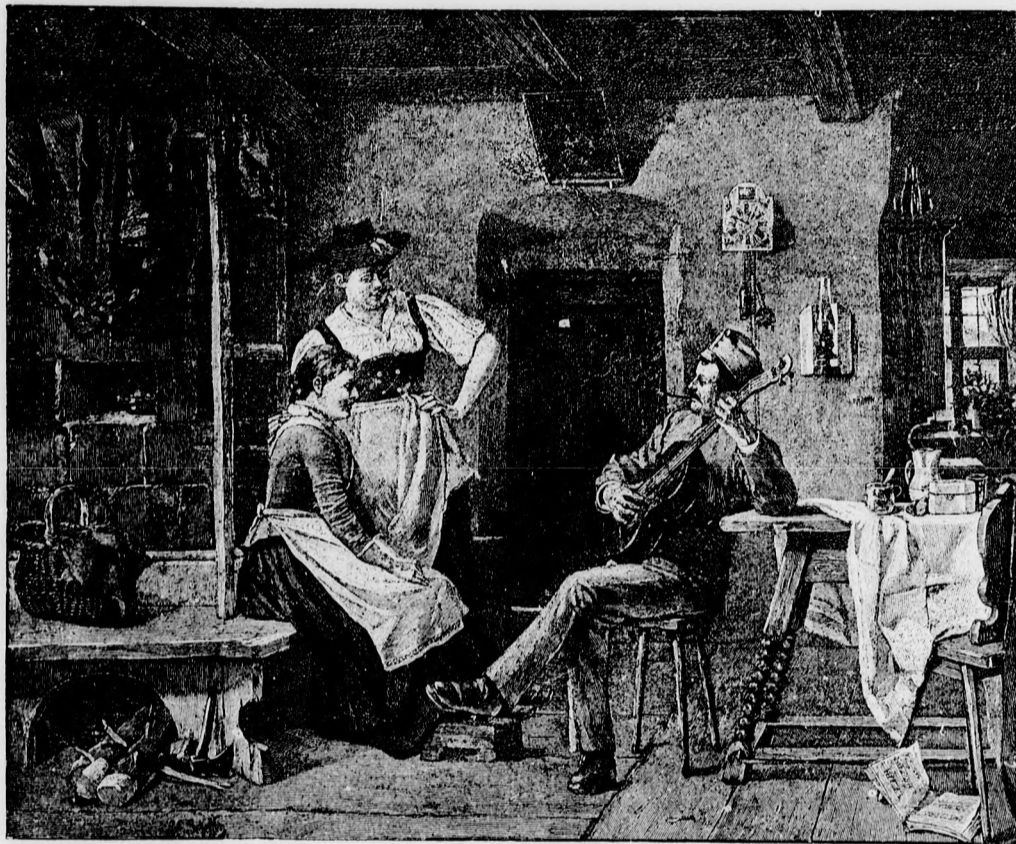
— Ugy, ugy Eliz, hogy nemsokára kis úrnőjük fejcsékejét diszithessék, koszoruba foglalva drága fürtjeit!...

Eliz lesütötte szemeit, elpirult, sejtette, hogy mi rejtőzik e szavakban!

Az ifju szemei tűzben égtek, megcsókolta a kis kacsokat s epedve szólt:

— Eliz! Boldogságom nemtője, öntől függ életem nyugalma, lesz-e az én aranyos menyasszonyom, a feleségem? Édesítsük meg életünket szerelmünkkel, virágozzuk fel a *szerelmem* drága virágaival életünk útjait! Én a tied, te az enyém! Mi szép az, mi isteni!...

Eliz nem szólt, nem tudott szólni. Mint nefelejtse a harmatcsepp, úgy csillogott szemeiben a könny. Nem is tudott róla, hogy örömtől lángoló arcát az ifju vállára hajtá... Csak szívük beszélt s dobogta egymásnak: „Szeretlek!” — „Tied vagyok örökre!”...

— Találja el a nótámat! —

Menyasszony lett a lány, vőlegény az ifju...

... Boldog álmok, édes ábrándok a mátkaság órái!

A vékonyka folyondár belekapaszkodik az erős tölgybe, egy fa lesz a kettő, együtt élnek, együtt is pusztulnak el! Együtt sanylik az idő viszontagságait, együtt élvezik a nap dédelgető melegét... Két szívből egy lesz. Egy vér buzog bennük, egy érzés támad mindkettőben; nagy, édes, hosszú forró szerelmmel olvadnak egygyé! Mint két virágszál ölelkeznek össze. Nyomukban virág fakad. Mintha angyalok repdesnének körülük lebegő szárnyakon; ajkuk dalra fakad s édes harmóniává olvad össze. E földi létet túlvilági édemmé varázsolják...

Számlálgatják a napokat, hogy mikor lesznek örökre egymáséi?!

Együtt, egymásért élni!...

Elmereng a leányka, szíve lelkendez jövőendő boldogságán, arca hevül, szemeibe az öröm csillogó könnye lopódzik...

Az ifju komoly, szép terveket forgat agyában. Aráját minél

boldogabbá, megelégedettebbé tenni, óvni rossztól, örömet szerezni neki!

Egy közös kincset akarnak szerezni, amelyben mindegyiknek legyen része. Egyenlően osztózik abban két szerető szív forró szerelme.

Ez a céljuk. Ezért álmóznak, ezért vágyódnak mindketten: a *boldogságért!*...

Boldogság!... Mi szép szó, mi isteni érzelm az! E szó mindent megmond, e szóban minden van. Szeretet, mely mindent eltűr, szerelem, mely sokat remél, remény, mely nem ismer lemondást! Az életnek legtökéletesebb, legistenibb, legigazibb kifejezése az.

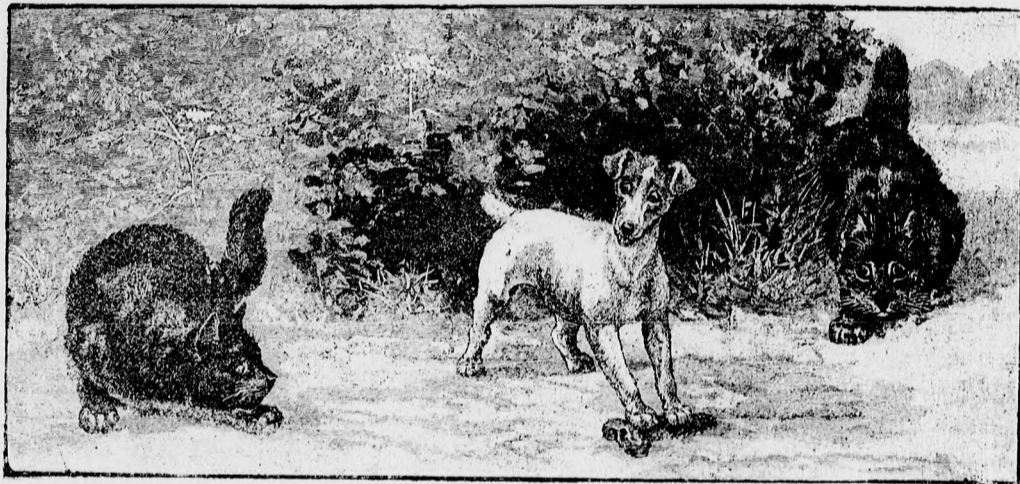
És Eliz boldog, tudja azt. Szívének minden dobbanása azt mondja, hogy boldog és boldog lesz örökké, mert szeret és szerettetik!...

* * *

Észrevétlenül repül az idő, szárnya nem is érint, csendesen illannak a napok egymásután... .

Egy éjjel nyugtalan álma volt. Gonosz sejtelmek bántották. Lelke, mint a háborgó tenger, úgy himbálta remény-esónakát. Rosszat sejtett.

Amint a pirkadó nap vérvörösre festette a kék ég azurját

—♦♦ Az ellenségek. ♦♦—

ott túl a hegyek mögött, felkelt ágyából. Érezte lelke a közelgő vihart, a szélvész msszehalló zaja elhozta füléhez a dörgő szózatot, mely nem kiméli szívét, szerelmének drága virágait...

Kinyitja ablakát. Átfut lelkén a sejtlem metsző szele... Szívéhez kap... Völegényét fegyverben látja lovon.

A sejtlem nem esalt!...

— Harczba hí a haza, arám! Isten megáldjon, szerelmünk szentsége legyen velünk!... Ha visszajövök, oly boldognak lássalak, mint eddig! Szerelmünk örök, nem enyész el! Hírt, babért szerzek, visszajövök dicsőn, ölelő karjaid közé...

... Néz a lányka merően, mintha látnoki szemmel látna a jövőbe s balsejtlem tölti el sajtó szívét.

— Ne menj, én édenem, ne menj gyilok elé, — szívem sugja balvégzeted... Oh, jaj!... De a haza hí, menj, menj dicsőséget, hírt, babért szerezni, büszke lesz homlokom vitézségedre...

Zokogva korulnak egymás nyakába. Ajk az ajkon. Forró hosszú csók alatt elalél a leány...

Az ifju ment bátran a harciba, hírt, babért szerezni...

Felébred a lány. Völegénye már messze jár.

Paripájának nyoma mutatja csak az utat, merre ment.

* * *

Multak a napok, de hír nem jött...

Míg végre a győzelmes seregek riadó harsonája s győzelmi dala hirdették a harc végét. Várt a menyasszony a kapuban soká, napokig, de nem jött a völegény, csak a hír jött, hogy dicsőn elesett...

A sejtlem beteljesedett: boldogsága elveszett!...

Mint az alkonyodó nap aransugarai a meg-megesobbanó víztükrén csokolózva visszaesillámlanak s eltűnnek a kavargó habokban, ugy tűnik fel boldogságának reményvirága, melynek ragyogó szirmait a vihar letépi és a porba veti. Mintha távol lágyan hárfát pengetnének... Majd beáll a siri csönd, a napsugár elvész, az ének elhallgat, beáll a nyomasztó csönd...

Szemébe ötlük a harcztér, hol az elesett hadfiak susogó szellemei bolyongnak... Látja völegényét... Szó nem jön ki ajkán, — csak egyre búcsút integet csonka kezével!... Oh, irgalom atyja!... Mindhiába! Kemény rög földi be tört csontjait s a sirra ereszkedik a kínos éj sötét, mogorva képével...

Agyához kap a lány, mintha örület szállta volna meg...

— Hallom vigasztaló szavadat: „Ne aggódj, én édes menyasszonyom! Álmodj rólam, feletted lebegek, mint tavaszi fuválom, ha rezdül csendes éjszakákon szobácskád néma csendjébe. Rád sít majd kedves emlékeink szende holdvilága... Majd, ha szerelmed tüze kihül s csak egy kis hamu marad, felejtse a multat, tied a jövő, nyugodj meg a mult időnek néha-néha fel-felujuló álmáin. Szertehull majd fejedről a menyasszonyi fátyol, kikelet lesz újra, új dal fakad ajkadról s esalogány válaszol szavadra a rózsabokor árnyából!...”

— Oh nem, soha!... Ha álmatlan éjjeleken fülembé sugod

hívó szavadat, megyek hozzád, sietek le a sirba, mert felednem tudlak... Eljössz hozzám még vigasztaló angyal képében. Nálam nélkül nem pihenhetsz odalent a néma sirüregben!... Menyasszonyi fátyolom nem szakad el, koszorom virága nem hervad el, várlak, míg rám zárul a koporsó födele. Lelkem reménye, boldogságom összetépvé, de szerelmem, az tied — örökre!...

És várt a lány soká! Várt rá napokig, hónapokig, évekig, míg a menyasszonyi fátyol elszakadt fején, a koszoru virágai elhervadtak s maga megtört szívvel állt a letarolt mezőn. Távol az éj kődén egy halvány csillag fénye csillant meg s lohban utolsót esukodó szemei előtt...

Az ősz elérkezett. Sárguló levelek hulldogáltak zizegve. A virágok elhervadtak. Letarolt lett a rét. Az ősz fojtó köde le szállt a fonnyadó, haldokló virágokra. A lassu enyészlet ledönté az egykor boldogságért epedő lelket, szerelmével együtt, le az enyészlet honába — a sirba!...

Királyi gyémánt az igaz, s hamis kő az álköny.

Szentirmay Elemérné.

Mosolygó ajk, sugárzó szem a legkedvesb ajándéka a szívnek.

Rákosi Jenő.

Levél a szerkesztőhöz.

Kedves Szerkesztő úr!

Kettőzött kegyetlenséggel támad ön reám!

1. Hogy én irjak?

2. És, hogy én irjak: önmagamról?

Mi, — a világot jelentő deszkák tulajdonosai, — azt tartjuk hivatásunknak, hogy életet, lelket, igazságot leheljünk a mások írásaiba.

És hogy magamról irjak? Mikor épen az igaz művészetnek az a próbaköve, hogy az előadó elfelejti énjét, kihámozza önmagát önmagából, és teljesen azzá alakul át, akit a szerző jóvoltából személyesít és teljesen azok részére alakul át, akiknek alakítása szánva vagyon: a hallgatóságnak.

Ezért van az, hogy egy igazi szavaló művész más-kép szaval a színpadról le a közönségnek és más-kép a Vigadó pódiumáról a hangverseny közönségnek.

testvéri indulattal, rokonszenvvel fogadtak — kivétel nélkül.

Hogy intriquák vannak a színpad mögött?

Hát, én Istenkém, létezik-e nagyobb testület teljes harmóniával? Különösen ott, hol ambíciók várnak ki-elégítésre.

Hiszen, ha a színművészt nem sarkallná ambíció, az egyet jelentene a színészet hanyatlásával.

Én részemről gyűlölni senkit nem tudok és nem is akarok.

Az én életem megoszlik a színpad és csendes otthonom között.

Látja ott a kis szobában ülni és kézimunkálni azt a hófehérhaju nőt, az az én jó édesanyám, ki oda-adó szeretettel csügg rajtam.

És az a dús, feketefürtű, nagyszemű fiucska, az én egyetlen gyermekem, ki életemet boldoggá tudja varázsolni még akkor is, ha akadna valaki, ki ürömcseppeket akarna keverni poharamba.

A tündező mult és felsedező jövő között élem családi jelenemet.

—♦♦ Kivándorlók útközben. ♦♦—

Ámde . . . a tárgyra!

Hogy örvendek-e Budapestre visszatértemnek?

— Szívből, lélekből! Ez a talaj, ez a levegő az enyém!

Nem panaszkodhatom: szerettek, dédelgettek Kolozsvárott, Nagyváradon, Bécsben; de az ünnepeltetés örömeibe mindig belevegyült egy piczinyke zavaró érzés: olyan honvágyféle.

Látja előszobámnak falán a sok virágot és szalagot? Ezek bizonyítékaim; hogy itthon szívesen láttak viszont.

És látja íróasztalomat görnyedni a sok vidéki üdvözlő távirat és levél súlya miatt? Ezek bizonyítékaim, hogy szerették és szeretik művészetemet most is a vidéken.

De én nem vagyok elbizakodott. Engem a taps, a virág csak hálaáldozat a közönséggel szemben és minden sikerem után úgy érzem, hogy újabb tartozást vállaltam magamra, a közönségnek megfizetendő.

Ami pályatársaimat és társnőimet illeti, nincs okom panaszra, sőt végtelenül boldoggá tett, hogy igazi

De látja, kit érdekel ez? Még lerontom olvasóim előtt az illúziót, mert sokan azt hiszik, hogy egy művész Molièret reggelizik, Dumast ebédel és Shakespeare-t vacsorál, és nem szeretik őt a rideg próza valódiságában látni.

Őn az oka, ha ezen csorbát ejtettem!

Baráti kézsorításom Önnek és valamennyi kedves olvasójának.

Budapest, 1900. április 18-án.

L. Fái Szeréna.

Az asszony idegrendszere érzékenyebb, könnyebben rezgésbe hozható, mint a férfié; s míg ebben megvan az erő érzete, amabban megvan a gyengeségé; s az észnek ezen tisztán nőies sajátosságokkal egyesült szerződése képezi az asszony belső lényét, mélységes szenvedélyével, a végtelenségig menő kitarítás erejével.

Szell Kálmáné.

A férfit a nő lelkesíti világraszóló nagy tettekre.

Dura.

— ✦ PÄRSI KIALMITÄS LÄTKÉPE. ✦ —

Idegenben.

(Pályamunka.)

Messze, messze földön, idegen hazában,
Ülök egymagamban, kúrta kis korcsmában.
Rossz a sör, rossz a bor, nem ízlik, hiába
Kacsintgat reám, a korcsmáros leánya.

Gondolatim messze, messze elbolyongnak,
Jóleső mámorba, álomba ringatnak;
Hol is bolyongnának, otthon a kis tanyán
Ölelik, csókolják, jó apám és anyám.

Ott látom még magam a porban játszani,
Pajkos jó kedvemben, nagyot kurjantani,
Kergetni a lepkét, felmászni a fákra,
Vizben lubiczkolni, vadászni a rákra.

Hej, de nagyot fordult, azóta a világ
A réten, a mezőn, a sok tarka virág,
Tán nem is virágozik, oly ragyogó színben,
Mint ahogy virágozott, hajdan, réges-régen.

A zöld lombok között, a dalos madarak
Tán nem is dalolnak, egész elnémultak,
Régi játszótársak, tudj' Isten, hol vannak,
Széles e világban, merre is bolyongnak.

Idegen emberek lakják ma tanyánkat,
Rég eltemettük már apánk és anyánkat,
Az én szívem azért csak odahúz engem,
E darab föld után eped beteg lelkem.

Kezembe temetem, búval telt fejemet,
Alig tudom visszatartani könnyemet,
Nem való a magyar rideg idegenbe,
Megdermed a lelke, megreped a szíve.

Zaj, láрма hallatszik, nagy csödület támad
A kis korcsma körül, a nép csaknem lázad?
Jámbor, békés nép ez, nem is tudja senki,
A kerékvágásból mi zökkentette ki.

Benyílik az ajtó, szívem nagyot dobban,
Amint a szobába egy ismerős toppan.
Ismerős? az bizony, pedig soh'se láttam.
De, hogy más nem lehet, rögtön kitaláltam.

Fekete arczáról mindjárt ráismertem,
Hogy magyar a gyerek s majdnem elszédültem
Amikor utána még egy egész sereg
Tódul a korcsmába, akár egy fürgeteg.

Magyarok, cigányok, bizony egytől-egyig,
Szótlanul bámúlom őket néhány perczig
Távol földről jöttek, még messzebbre mennek,
Itt átütözöben kissé megpihennek.

Hej! dehogy pihentek, jó magyar legények,
Lesz még ma reggelig muzsika és ének
Egyet pödörintek fakó bajúszomon
S elkiáltom magam esengő, kurucz hangon:

Ide mellém, cigány, húzd el a nótámat,
Hogy elfelejthessem a bánatomat!
Korcsmáros leánya, ide egy hordó bort,
A bánatom felett üljük meg a vág tort.

Most a primás bámúl, de nem oly' fajankó
Tudja, hogy a markát nyomja majd pár bankó,
Rákezd egy nótára, lágyan, keservesen,
Úgy hogy, mint a zápor, megered a könnyem.

Azt a nótát húzza, melyikkel jó anyám
Álomba ringatott számtalan éjszakán:
Úgy sír a hegedű, mintha anyám lelke
Dalolva zokogna, siratna belőle.

Most már ízlik a bor, iszom, mint a gödény,
Ha soh'se halunk meg, vagy ma bánom is én,
Húzzad, jó cigányom, húzzad kedves hírem,
A legjobb esetben megszakad a szívem.

A csapláros leánya nem tudja felfogni,
Hogy lehet jókedvből ennyire zokogni.
Most hallja először a szép magyar nótát,
Nem érti, de érzi a szépséges voltát.

A szíve olvadoz, beleül ölembe
Szerelmesen suttog valamit fülembe
Oly édesen cseveg kívánatos szája,
Nem tehetek róla, csókot nyomok rája.

Elmult az éjszaka, kifáradt a cigány,
Pihenni kell térnünk a dőzsölés után,
Megrázom erősen a legények kezét
S megcsókolom sorba mindegyiknek képét.

De e percztől fogva nincs már maradásom
Idegen hazában, idegen lakáson
Nincs és nem is lesz már addig nekem nyugtom,
Mig szülőföldemet viszont nem láthatom.

Méhes János.

Világkiállítások régebben és most.

(Levél a szerkesztőhöz.)

Irta: **Rokkant Vitéz.**

Közreműködésre való szives felhívását annál szivesebben vettem, mert e kedvelt lap legujabb számaiból valóban friss szellő csapong felém és eleven élet lüktetését veszem ki minden sorából. Habár vén csontjaimnak jól esik a pihenés, mégis egy lelkes riadó halatára úgy vagyok, mint a vén katona, ki lekupja a fahírt a rozsdás fringiát és síkraszáll hadakozni. Igaz, hogy a maga régi módja szerint hadakozik, de hadakozik. Szabályja villám és némelykor szikrát is vet és ilyenkor az öreg bácsi úgy belemelegsik, hogy azt hiszi, mikép ő nyerte meg az ütközetet.

Gondolkoztam, hogy vajjon kikerül-e ócska tarsolyomból olyan tárgy, mit az érdekesség és újdonság mázával annyira felezicizomázhatnak, hogy a modern olvasónak a figyelmét is képes legyen lekötöni s neki legalább egy negyedórászkára hasznos szórakozást szerezne, de csakis egy negyedórászkára! Többet a mai kor gyermeke ki nem bír! Egy negyedóra untig elég egyből! Utána már hadd jöjjön a másik, a harmadik és így tovább. Rohanva vágat egyik állomásra a másikra! Olyan, mint az üldözött, ki váltott lovakon nyargal s egy pihenőhelyen éppen csak fal valamit, aztán rohan tovább.

Korunk rohanását az egymást gyors tempóban követő országos- és világkiállítások is jellemzik. Kiállítás itt, kiállítás ott! Amerikában, Ausztráliában, Európában és mindenütt, ahol nyughatatlan véru emberek ugrándoznak az aranyborjú körül! Mert hogy a kiállítások többjei ma már nem egyéb pénzesőre való spekulációnál, ezt úgy hiszem, nálamnál okosabb emberek is belátták.

No, a régi kiállítások, úgy negyven-ötven év előtt, talán mégsem voltak ilyenek, vagy meglehet csak a mi idealista fiatal lelünk és ábrándos szemünk nem nézte ilyeneknek.

Szólni akarok az 1851-iki londoni kiállításról és annak híres maradványáról, az ugynevezett *kristálypalotáról*, melynek hírét, hogy valamelyik olvasóm ne halotta volna, már azt alig hiszem. Legtöbben talán valami mesebeli tündérvilág képzelik, mely kristályból készült. Oh, dehogy! Az egészen szolid épület: az alapja mész és téglá, a többi része azonban t. i. falai és födele majdnem egészen üveg és vas. Tehát csaknem olyan átlátszó, mint a kristály!

Hogy milyen volt ez az ötven év előtti kiállítás, azt az alábbiakból fogja kivenni az olvasó. Az egy földközi utazás volt, melyhez sokkal kevesebb idő kellett nyolczvan napnál és természetesen jóval kevesebb pénz is.

A kristálypalota az 1851-iki világkiállítás helyiségeül épült, tehát a jövő évben felszázados jubileumát fogja megülni, vagyis inkább megállani, mert ötven év viharainak lezajlása után is erősen áll mint Sion hegye. Hosszúsága 1608 angol láb (500 méter), szélessége átlag 350, udvara 603072 négyszöglet.

Ez óriási palota két oldalán két karzat fut végig, melyek 200 lábnyi magas tornyokkal záródnak. Ezekben vannak elhelyezve a nagy vízmedencék, melyekbe a vizet egy 302 lóerejű gép hajtja fel. Ez a két tartály táplálja a kertben levő szökőkutakat és vízeséseket.

Az első kiállítás inkább oktató és szemléltető volt; ezéjta volt bemutatni a látogatónak az ember és a természet alkotásainak remekét; a rendezők főtelevése volt az építészet és szépművészet kezdetét, fejlő-

dését és tökélyét, a különféle nemzeteknél való újra-éledésüket bemutatni, a természet kincseit, az állat-, növény- és ásványvilág csodáit szemléltető alakban, a nézők szemé elé állítani és pedig eredeti környezetével oly alakban, hogy a néző mintegy oda képzeletét magát az illető tárgy eredeti hazájába.

Minden tartomány arról az oldaláról mutatattik be, melyről legnevezetesebb. Így például Egyiptomból, a régi fáraók korából fenmaradt műemlékek, templomok, paloták, szoborművek vannak kiállítva, kitünően sikerült utánezatokban. Görögországból be van mutatva egy fórum, egy görög templom, egy római oszlopcsarnok, Pantheon remek homlokzata, a hellén költők, szónokok s a mythológiai személyek életnagyságu nagy mellszobrai, természetesen oly utánezatokban, melyek a nagy világvárosok muzeumaiban vagy magángyűjteményekben őrzött eredeti művek után készültek.

Be van mutatva a római császárság fénykora több, mint 220 mellszoborral. Belépünk az Alhambra, rejtelmes termeibe, melyek a szaraczenok és mórok spanyolországi uralmát mutatják be sokkal tetszetősebb alakban, mint valósággal volt.

Az őskori termek közül meg kell említeni az assyriait, benne a Nabukodonozor, Xerxes, Darius palotáinak és templomáinak emlékműveivel és ama régi kegyetlen kornak kiásott egyéb maradványaival; csak egy hiányzik: Semiramis függő kertjei, melyeket még ma sem tud utánezni senki.

Ez ősrégi emlékek mellett pompáznak Itália nagyszerű középületei és templomai, Németország építészeti remekei, műemlékei, a belga és francia építészet egy-egy ragyogóbb remeke, természetesen mind kicsinyített alakban.

Ezzel a műtörténelmi csoport be van fejezve, következnek a tulajdonképeni iparkiállítás, mely az emberi szorgalom és leleményesség gyümölesét tárja a látogató szemé elé.

Itt az angolok járnak legelől, Birmingham, Sheffield, Manchester óriási gyáraínak csodatermekei vannak kiállítva — mind csupa praktikus dolgok, melyek az embert modern lényné teszik és kényelmét szolgálják.

Vajjon Magyarország volt-e képviselve? Sajnos, semmivel sem. Ausztriából is csak a cseh üveg és porcellán igyekezett feltűnni az e nembeli francia és angol termékek mellett.

Bezzeg ma máskép állunk és a herendi porcellán, vagy a Zsolnay-féle majolikák a francia sevrés mellett is helyet kérnek és kapnak.

Az ipari termékek után jönnek a néprajzi, állat-, növény- és egyéb gyűjtemények. Óriási élőfák alatt kitömött emberi- és állati alakok láthatók ősi foglalkozásuk szerint csoportosítva. Látni ősi mexikóiakat, amint a nyíllal megsebzett jaguárt megtámadják; a vörös szarvas, a braziliai óriás strucz, lama, tapir, hód és másnemű ritka állatok sajátsterű környezetükben igen szép látványt nyujtanak.

Be vannak mutatva Amerika vad néptörzsei, névszerint a *botokudok*, kik valamennyi eddig ismert népfaj között a legvadabbak és legkegyetlenebbek; színük sárga, hajuk hosszú, bozontos, mint egy bölönbikáé, apró, szűró szemük, kiálló pofacsontjaik félelmes kinézést kölcsönöznek nekik. Sorjában következnek a rézbőrű indiánusok, hadi tánczot járva; a zulukafferek, a fekete-kék pápuák, az emberevő kannibálok, lappok, szamojédek, grönlandiak, mind a maga környezetével együtt, aszszonnyal, gyerekekkel, házi-eszközeivel és háziállataival. Be van mutatva az erdei ősember, valamint az ősbárlanglakók is; ánde hiányzanak a legsötétebb Afrika törpéi, kiket csak legutóbb Stanley fedezett fel és hiányzanak azok a különös vad népek is, kik fákon tanyáznak, ott

rakván maguknak primitív fészket, mint a madarak. Ez a népfaj is újabbkori találmány!

Az állatvilág, továbbá a növény- és ásványvilág csodáinak megtekintése után végét is éri a kiállítás.

Erre valaki azt mondhatná: Megnézem a budapesti állatkertet és a nemzeti muzeum tárlatait és láttam egy világkiállítást. Egy ötven év előttit igen, de egy modernet nem!

Ma a művészet és ipar annyira fejlődött, hogy termékei nem férnek el egy palotában, legyen az bár háromakkora, mint a kristálypalota.

Ma mindegyik iparág kiáll a küzdőterre és külön palotát követel magának! És a hány palota van, mind megtelik szemkáprázató csodaművekkel!

—••• Mejjöttek a gólyák. •••—

Hogy csak egyet említsek, mivé fejlődött az elektrotechnika! Ha ez első világkiállítás rendezői még életben lennének s a mostani párisi világkiállítást megtekintenék — habár a maguk idejében nagy szellemek és ügyes emberek valának, — de talán mégis nagyot néznének és kalapot emelnének ötven év sikere előtt,

De azért ne nézzük le a régieket! Van köztük egy néhány, aki megelőzte korát: Ilyen a jó *Jedlik Anyos*, ki az elektromosság terén úttörő volt, kinek elektromos accumulatorai a párisi kiállításon ki vannak állítva, annak bizonyosságul, hogy a jó öreg valamennyi elektrotechnikust majdnem egy félszázaddal megelőzte. De a világ nem vett róla tudomást, mert ő csak magyar volt! De most alighanem megismerik, megtudják, hogy a magyar volt is, lesz is!

—••• ATÁLIA. •••—

— Elbeszélés az ókorból. —

Irta: **Beöthy Imre.**

(Pályamunka.)

Reszkess, nyomorult, kit még utól nem ért
A törvény keze, eltított bűnödért
Véreskezű, s te hitszegő, te, ki
Erényt színlelsz s vérfertőzethen élsz.
Szakadj ízekre, gaz képmutató,
Ki nyájas kép alatt más életére törsz.

Shakespeare.

I.

Hogy Caudales, Lida szeretett királyának, meghalt a felesége, az ország főurai tanácsára újra nősülésre gondolt és elküldte Gygesz főemberét, Miszia királyának gyönyörűsége leányáért: Atáliáért, hogy hozná el Lida királynéjának. Hogy ezt mennyire okosan cselekedte, kitént abból, hogy ugyanakkor a szomszéd assyrok Assur-bani-pal uralkodása alatt ugyancsak fenyegették a Lida tartományát s így a missziókkal házasság folytán kötendő szövetséggel némileg csappant az assyrok hadakozási vágya — rablókalandozásuk.

Ezáltal aztán csakhamar rettegett hatalom lett Lidából, mely alkalmat nagybőleszen fel is használták; a Lidák országa örvendett a jólétnek s egyes városokban, különösen Sardesban, hatalmas paloták, aranykupolás templomok, fenséges királyi palota, az utcákon, tereken márványszobrok és muzeumok hirdették Lida virágzását. Még nagyobb lett az öröm, mire elterjedt a hír, hogy Caudales, a jó király, újra nősülni fog. Mindenfelé mulatságot rendeztek, virágot szórtak a királyi-lak elé, zeneszóval járták be az utcákat, nem volt szomorú senki, senki — csak Tabujda, Gygesz fővezér gyönyörűsége szép felesége az alig tizenhatéves kis asszonyka. Az ő szemeit kerülte az álom, szíve remegett, s izgatottan járt-kelt szobáiban, virágoskertjében. Nem hallotta a madarak dalát, nem érezte a virágok illatát, csak sirt, csak búsult, anélkül, hogy valakinek panaszkodni mert volna.

És eljött Gygesz is, hogy búcsút vegyen nejétől, mielőtt hosszú útjára indul. Ő is csak most vette észre, hogy kicsi feleségének nagy baja van.

Tabujda arca halványabb, szeméből sírás helye látszik s nem mer urának arcába tekinteni, most is panasz helyett először könyeit törli s azután szép gömbölyű karjával átkarolja a deli fővezért, az ő urát, mint repkény a hatalmas törzset, arcát odatemeti a fővezér páncélos keblére s úgy megrökög, mint a tettenért kis gyermek, ki anyja dorgáló szavára csak sirni, csak zokogni tud.

Gygesz aztán felfogja a síró asszonykát, gyengéden magához öleli és ajkát édes csókkal, szép szavakkal szólásra készíti.

Mire azután Tabujda lassan, szégyenkezve elmondja bánatának okát: félti őt, az urát a hosszú úttól, félti az ólálkodó assyroktól, kik könnyen lenyilazzák, hogy — hogy jobb lenne, ha más menne Atáliáért misszióba, mert hát, — akadozik a remegő asszonyka — neked van nőd, akit neked szeretni kell, mert... és megint csak elhal a szó, a panasz Tabujda ajkán s megint csak odaszorítja égő arcát az ő urának keblére, arra a hideg pánczéla, mely annyi kardvágás ellen védte meg Gygesz életét.

És Gygesz megérti a nő szívét, megértette, hogy Tabujda féltékeny Atáliára.

— Oh, Tabujda édesem, hát hiszed-e, hogy birnálak feleltetni csak egy perczre is, hisz te vagy az én üdvöm, mennyországom, mindenem!

Magához öleli a remegő asszonyt, beszél hozzá édes szavakat, fülbemászó, lelket bódító érzélgős hangon.

— Nem maradhatok, édes mindenem, a király parancsolta, s az ő szava szent előttem. De visszajövök nemsokára, hogy mindig melletted maradhassak.

— Tudom, — reb gé alig hallhatóan — visszajösz, de addig annyi minden történhetik — s bágyadtan, kétségbeesve engedé lehullani összetett két kis kezét, félig nyitott szemét

földre szegezé, hogy ura ne lássa elfojtott könyeit. Nem sirt már, de oh, szive, lelke úgy fájt, úgy szeretett volna most meghalni az a szép fiatal asszony.

Gygesz elment misszióba Atáliáért, úgy, ahogy a király megparancsolta.

Ott azután messze, az idegen király udvarában, nagy örömmel várták Caudales küldöttjét, Gygeszt; különösen örvendett Atália, ki Gygesz láttára csaknem örömkiallásban tört ki. Oh, pedig milyen veszedelmesen szép volt Atália, hosszú sötét haja kaczerán fejére feltűzve s az a barnás kreol arc, szemei feketék, mélytüzű, piros ajka közül vakító fehér gyöngysorfoga tündöklött ki, telt idomai, nedves ajka, mind mind egy pokoli tűz, mely gyújt, perzsel, éget, szívet-lelket egyaránt. Eléje ment a fővezérnek, mindkét kezét nyújtotta, ki szoborként bámult e csodaszép hölgyre. De hiszen nem is csoda, olyan régen nem látták már egymást, hét év előtt volt itt utóljára Gygesz s azalatt a serdülő leánykából kifejtett nő, viruló hajdon, csábító syrén lett!

Másnap el is indult a karaván, 8 elefánt, 56 teve és 500 vitéz követte Atáliát utjában, Lida felé.

Atália maga hófel ér elefanton elhelyezett biborsátorban félig ülve dőlt az oroslánbőr-párnára. Aranytól átszótt finom ruháját, selyem-fátyolát megmelegbegteti az esti szellő s pajzánul lopódzik Atália habkeblére. A nyugvó nap még egyszer visszatekint a bűbájos alakra, mitől úgy csillog az a sok drágakő, az a sok arany, melylyel a sátor díszítve van, halandó ember nem mer odatekinteni, mert el-kárhozik, beleőrül a látásba.

Ott haladnak el egy kisebb hegy kanyarulatánál s onnét a völgyből, a pálmafák közül erre száll, erre lebeg az édes illatár, mitől megittasul férfi, nő, a szerelem forr, emésztő tüze égeti az izmokat. Atália, mintha szenderegne, alig látszik lélegzeni, csupán arcán előmlő pir mutatja, hogy nem alszik, hogy ábrándozik.

Atália elefántja elől megy, Gygesz ott mellette nyargal, egész közel egy fekete ménlovon. Ő is ábrándozik, gondolatai neki is messze száguldoznak, oda messze, haza, a síró Tabujdához.

Mély esend mindenütt, csupán a lovak patáinak csattogása hallatszik olykor, ha köves utra érnek. Az est leszállt s a tele hold mind feljebb-feljebb emelkedik a sötétkék ég horizontján s mintha onnan a berekből valami bús madár dana hallatszanék, Gygesz ezt hallgatja s nem veszi észre, hogy Atália már kétszer nevét suttozja:

— Gygesz, Gygesz!

Mire aztán mégis feleszmél, feltekint Atáliára mint szolgál urához s alázattal kérdi:

— Mit parancsolsz, királyném?

— Semmit, suttozja vissza az előbbi hang, — jöjj közelebb hozzám.

— Egész melletted vagyok!

— Még közelebb.

— Nagyon magasan vagy, nem érlek el.

— Nyujtsd kezedet!

— Királyném! — szól izgatottan a felhevült fővezér s aggódva néz vissza a kísérők felé.

— Kitől félsz? Én nem félek, jöjj, ülj ide föl mellém s mesélj, mert így elalszom, pedig aludni most nem akarok.

S Gygesz otthagyja a lassan lépkedő büszke lovat, felül Atália mellé, oda a bibor-sátorba. A visszamaradt karavánból pedig andalító női énekhangot hoz a szellő, melyet hárfá hangja kísér:

Szállj be szellő, szállj be
Nyitott ablakán,
Mondd, hogy régen várom
Künn az éjszakán.
Visszajött a szellő
Fáradt suttozással,
Ott látta a kedvest
Szeretkezni mással...

II.

Ott ül fényes termében Atália, Lida új királynéja. Caudales, az ősz király, már kétszer akart bemenni hozzá, de Atália még most sem akarta fogadni, nem volt még felöltözve a férjének. Mire aztán a jó király, kit a késő szerelem küssé meg is zavart, mosolyogva ment vissza.

— No, majd máskor, majd máskor — dadogta leverten.

Mivé tette e hős királyt e nő szeszélye? A késő szerelem megboszulta magát!

Atália pedig toporzékolt haragjában, hogy nem jön az, akit ő vár Végre Taracea, a szerecsen szolganő jelenté, hogy Tabujda itt van.

Ereszd be! — kiált indulatosan Atália s mint egy prédára leső nőtigris, meresztli szikrázó szemét az ajtónyílásra, hol Tabujda,

—♦— A nyomor dalnoka. ♦—

a fővezér neje megjelent, kinek arca oly sápadt, oly halovány, hangja bús, szomorú.

— Hivattál, — rebegé halkán Tabujda — eljöttem, mit kívánsz?

Atália előbb szólanul nézi áldozatát, mintha maga is megijedne tervétől, s gyengéden szól hozzá:

— Igen, hivattalak, unom magam s nincs, kivel beszélnem, — ülj ide közelebb hozzám, ide a pamlagra, ide erre a fehér medvebőr fejre.

Tabujda odaül, szemeit alig meri egyszer a szép nőre felemelni.

— No, hát most szólj Tabujda igazán, mint asszonyokhoz illik, miért akarsz eltávozni Sardesből?

A nagy pompa szédít, ez az örökös ünnepély izgat, beteggé tesz, vágyom egy esendes, szép vidékre, hol egyedül lehetek Gygeszszel.

Hahaha! — pattant fel Atália — te féltékeny vagy az uradra, ugy-e? Oh, oh, te ügyetlen bohó teremtés! hát azt hi-

szed, hogy Gygesz is féltékeny tereád, hogy csak téged szeret? s gunyos nevetése úgy cseng, mint egy ledobott ezüstesengetyű.

— Igen, csak engem, egyedül engem szeret! hisz mást nem is szerethet!

— Miért nem?

— Mert nézd, itt van ujjamon az ő gyűrűje, az anyjáié volt s ő erre megesküdt, míg az ujjamon van, Gygesz hűtlen nem lehet!

— Ah, tehát csak azért! — s merően néz a kis arany-ékszerre, hát csak azért? és e pillanatban valami pokoli gondolata támadt. Odasiet az asztalon levő csokorhoz, abból egy virágot kiszakít s aztán édeskés, dédelgető hangon beszél Tabujdához. Oh, érdemes is azért annyira aggódni, nézd ezt a szép rózsát, gondold, hogy ezt Gygesz küldte nekem, ezt neked adom, de, hogy még illatosabb legyen, egy esőppentést ebből a szerből reá, nem hervad olyan hamar el.

Aztán odanyújtja a mítsem sejtő Tabujdának, ki alighogy ajkához érinti, hirtelen álom vesz rajta erőt. Oh, nem gyilkoló e szer, jól tudja ezt Atália, hogy Tabujdát nem szabad még eltenni láb alul, van a méregnél erősebb szer, mely biztosabban működik.

— Látod? — csevegi a képmutató asszony, ha kíváncsi vagy, ma estére megláthatnád, hova megy Gygesz.

— Hová? — kérdi élénken Tabujda s mintha valami tompa zugás hasitaná fülét, fejéhez, homlokához kap.

— Nézd, — s odavezeti az ablakhoz a roskadozó nőt — ott lent, a palota lépcsőjén, az első két oszlop mögé rejtőd el magad, ha a hold feljött, senkisé lát s ha sötétben is látsz, Gygeszt felismerheted, ő idejön bozzám, szerelmes belém!

Oh, ha láttatok villámsújtott fát, lekaszált liliomot, ép olyan volt Tabujda is, e rémitő kijelentésre ott esett össze a királyné lába előtt!

E pillanatra várt Atália, mohón vonta le az elalélt nő ujjáról Gygesz gyűrűjét s aztán bekiáltotta a szolgálattelvő szerezsen nőt, hogy vigyék haza a hercegnőt, kissé rosszul lett, mire hazaér, bizonynyal magához tér. Jól tudta ő, hogy Tabujda estére ott lesz az oszlopok mögött. Jól tudta, hogy Gygesz eljön ma estére hozzá, — megparancsolta neki!

(Vége következik.)

Minek is van?...

*Minek is van a mezőnek virága,
Mért is van a falunak szép lánya?
Esti csillag minnek ragyog az égen,
Ha örömet, vigasztalást
Nem adhat már énnekem!*

*Dalos madár minnek dalol az erdőn,
Ha nincs nekem igazszívű szeretőm?
Esti szellő miért súgja nevedet?
Ha sohasem lehetek én,
Barna kislány, a tied.*

*Alig várom, hogy jöjj újra, fagyos tél,
Mikor a föld alig piheg, alig él;
Mikor minden oly elhagyott, oly árva:
Mint szívem, mely vigasz nélkül
Búslakodik magába.*

Erdélyi Sándor.

ÁRMÁNYOK HŐSE.

(Regény, egy kötetben.)

Irta: **Inokai Pál.**

XXV. Megdöbbenés.

(17)

Mostohám a Bernardo nejevé akar lenni? — kérde iszonyodva.

— Ugy van. Oh, ha tudná, hogy mostanában elhalt gyermekem atyja ez a Mannel festő, ez a Bernardo volt ezirkusztulajdonos, ez a báró Ewigstein egy személy, és egy ördög.

Szeréna felemelkedett. — Nina! nem vagy te örült?

— Oh, bár az volnék!

— Esküdjél, hogy amiket most előttem beszélteél, mind való! Esküdjél boldogult anyád poraira, aki téged úgy szeretett kis leány korodban!

— Esküszöm! minden igaz, amit beszéltem Szeréna grófhölgynek.

— De te még szereted ezt a Bernardót, ezt a báró Ewigsteint és Mannel festőművészt. Nemde, Nina?

— Ha mellettem van szeretnem kell, de ha nem látom, gyűlölöm és vágyódom őt kiirtani az életből.

— Látod, Nina, én meg akkor félttem tőle, ha mellettem láttam, amint távol volt, azonnal sirtam utána. Így mindketten bolondok vagyunk. Vigyáznunk kell, hogy megmaradjon kevés eszünk... Gyógyulj fel, szegény, akkor magamhoz veszek, Budapestre megyünk és ketten küzdünk Bernardo eszelvései ellen.

— Oh, grófhölgy, bár ne gyógyulnék fel! Már én ördögnek adtam lelkemet. Megesküdttem neki, hogy míg oda utaznak, azalatt én — a kis Erna halálát elő fogom segíteni.

— Oh, ezt ígértette meg veled a nyomorult?

— Azért ígértem meg, mert Erna grófkisasszony halálával az én gyermekemet fogadta volna örökbe, — végre engem volna vett nőül, — ha majd Amália grófné is elhalt volna... Itt van egy dobozka cukor, ebben rejlik a lassú halál Erna számára. Ő adta ezt!

— Oh, szent egek! — sóhajtá elrémülve Szeréna.

— De már az én gyermekem meghalt, Páliné titkon temette el gyalázatomban... E gyermek halála feloldoz engem Bernardónak tett ígéretemtől. Itt van a mérges cukor, vegye grófhölgy, semmisítse meg, mert félek, hogyha mégis uralmat venne rajtam Bernardo emléke, teljesíthetném neki tett gonosz ígéretemet.

Nina, légy vallásos, ne feledd el Istent és a bűnösök büntetését. Az Erna megölése ne terhelje lelkedet.

Iparkodom legyőzni boszuvágyamat, mert a grófnóra haragszom. Minek neki férj? És épen ez a festő?

— Most megyek, Nina, ha lehet, titkold Pálinétól is a festő kilétét. Bizzuk Isten boszuló kezére a gonosz embert... Gyógyulásod után boldog lehetsz nálam, Nina... Majd gyakran bejövök hozzád. Vedd e kis pénzt, hogy ezért jól ellásson Páliné. Ő nagyon jó öregasszony.

Azután távozott, magával vitte a rémületet, melyet ujjában Bernardo iránt érzett.

Sietve kereste fel Ernát, a kis leány teljesen jól érezte magát, virult, mint egy kedves rózsabimbócska.

Oh, ha már két gyermek halt el az istentelen ember miatt, ezt ne érje gyilkos keze. E gyermek fölött ő fog örködni, nem Amáliáért, de atyja emlékeért, hisz ez a kis teremtés az ő testvére.

XXVI. Általános zavar.

Nina félévig feküdt betegen, és Szeréna alig bírta visszanyerni lelki nyugalmát.

Viselni bensőkben oly mély fájdalmat, melynek gyógyírja nincs e földön, nagyon nehéz eltitkolni mások szeméi előtt:

Nem birt kibékülni Szeréna a tudattal, hogy ez a kalandor legyen mostohájának férje, vagyonának elfecsérelője és még Ernát folyton lehet féltetni ármányos gyilkos kezétől . . .

Elfogatni? Hisz nincs ellene tanu, ki merészelné ily dologban lépést tenni? Mindenki azt hinné, gyűlölet, irigység és féltékenység vezetné Szerénát az ellene emelendő vádakban.

Végre mégse volt neki az a férfi hitese férje . . . Csoda, hogy el nem veszté eszét ily tépelődés miatt.

Annyira még is kigyógyult már, hogy utálattal emlékezett rá.

De Amália ellen is fellázadt magában, hogy feledkezett meg ez a szolid nő magáról s a jeles névről, melyet Tarody gróf után viselt?!

Hogy fogja ez a leánya sorsát ilyen mostohaapa kezébe adni?

Hogy lelkiállapotát könnyebben viselhesse, irt az ügyvédnek, jönne ki hozzá, nagy megbeszélőnivalója van vele.

A derék ember rögtön kirándult hozzá a fővárosból. Szeréna négy szemközt elmondva neki mindazt, amit Ninától megtudott.

Az ügyvéd elborzadt.

— Hát ezért akarta ő Szeréna grófnőt a zárda falai közé csukni . . . Mérhetlen, vad gonoszság lakik annak az embernek a szíve fenekén. De Amália grófnét már lehetetlen figyelmeztetni, itt egy külföldi lap, tegnap olvastam belőle, hogy Tarody Amália gazdag özvegy, magyar grófné, nőül ment egy jeles olasz festőművészhez, Mannelhez: kívül korábbi viszonya volt már. Egybekelésük Berlinben történt meg, a völegény részéről jelen volt egy-két rokon.

Szeréna felsikoltott. Utolsót sajgott szíve! a szerelmi érzés utolsó szikrája aludt ki szívéből . . .

— Csak nem sajnálja méltóságod e leketlen kalandort? kérdé az ügyvéd.

— Oh nem! De félek az Erna jövője miatt.

— E gyermeket elhozhatná méltóságod Budapestre. Alojziával együtt. Talán nem is banná Amália grófné.

— De mondja, hátha ott is elérné a szegény gyermeket a gaz ármány és engem vádolhatnának talán halálesete miatt.

— Ugy hiszem, bárhol legyen a gyermek, már végzete felette lebeg, de gyászban . . . Én csak a méltóságod életét félttem már, mert megvan a végrendeletben, hogy halála esetén Amáliáé lesz, amit örökölt ön.

— Nem — bánom, szólt búsan Szeréna. — El vagyok mindenre határozva, ami csak daczot foglaltat magában e Bernardó ellen . . . Kérem, hagyja a dolgok folyását, ahogy mennek, ezek Kondori ur. Ne zavarjuk az új párt bántalmakkal . . . Én itt maradok, még ha haza jönnek is. Ninát uem hagyom súlyos betegségében — és Erna kis nővéremet örízni fogom. Mig Alojziát meg nem vesztegeti Bernardó, addig nem félek. Csakhogy ez a nevelőnő elragadtatással szokta a festőművészt említeni, mily szép férfi, mily lovagias, művelt. Utóbbi időben kellett megtanulnia a festést, mint tudom, csak gyengén állt ő e művészetben. Láttam Erna arczképét, igen szépen lefestette. Eddig azt hittem, minden művész féltlen, a ragyogó lelki képességekkel, de Bernardó fekete gonosztevő, lehet borzadni tőle.

— És ha ittmarad Szeréna grófhölgy, mi lesz a napontai találkozáskor?

— Én csupán Mannel festőművészt és Amália férjét fogom benne látni — felelt Szeréna, az én volt szeretőmet, reménybeli férjemet nem fogom benne felismerni. Ő nem lesz oly bolond, hogy velem meg akarja ujitani ravaszágát.

Oh, grófné, ez nagy kísértés!

— Vigyázni fogok! Amáliát el nem rémitném azzal, hogy férjéről lerántsam a multnak leplét. Ha Ernát és Ninát vihetem, akkor eltávozom innen, de addig kénytelen lesz engem a gazember itt látni!

Kondori felfogta a helyzetet, tudta, hogy Szeréna most már okos és elővigyázó lesz. Ő is megígérte, hogy csupán ugy vesz tudomást a kalandor felől, mint Amália férjéről. De megesküdött, hogy Erna vagyonából egy fillért sem enged oda magának az anyának sem.

Igy váltak el a legközelebbi viszontlátásig.

Két nap mulva a tisztartó sürgőnyt kapott, hogy az uraság egy hét elteltével itthon lesz.

Általános zavar lett erre, mert mig nemrég ugy irták, hogy nem térnek haza egyhamar.

A kulesárné tehát minden képességét összeszedte a tisztartó ur segélyével, hogy az életár telve legyen, hiányt ne találjon az uraság, ha már megjön.

Kimondhatatlanul megörült a beteg Nina, hogy a festő urat viszont fogja látni.

Mi ment végbe a leány lelkében, azt Szeréna sem sejté.

Areza átszellemült, szeméi felcsillogtak, és a betegség egyszerre alábbhagyott nála.

Fel-felkelt, kísérletet tett, tudna-e járni? Többet kezdett enni, oly mohón, mikép Páliné el volt esodálkozva, de Szeréna is.

Vajjon ez a leány mit tervez jövőre? . . .

Boszuja vagy öröme emelte ki az ágyból? . . .

Kérdezni nem akarta, hitte, hogy az egyszerű leánynak is van óvakodó esze.

(Folytatása következik.)

—❖ Párisi levél ❖—

(a „Zöld szalon“ részére.)

A vonaton megnyilatkozik a Róbert gyerek.

— Mégse lehetnek ezek a francziák okos emberek.

— Miért?

— Mert olyan messzire építették a kiállítást.

Már a mieink okosabb emberek voltak. Azok olyan közel építették, hogy Ó-Buda végéről se volt több egy órányinál.

Máskor meg, miután az étkező fülkében megebédelve, vonatszakasunkba vagyunk visszatérendők, meg-rántja Róbert a kabátomat.

— No, mi baj?

— Ott tetszett felejteni a pénzt az asztalon.

— No látod, az a borralaló.

— Ni, hogy az ilyen frakkban járó urak is elfogadnak borralalót.

Mikor a nagy világvárosba megérkeztünk, a Róbert gyerek megáll egy apró gyermekesoport előtt és száj-tátva bámul.

— Mit bámulsz?

— Huj, huj! Akkora piczi kölök, mint az öklöm és máris franczia!

Bérkocsin vittem magam szállodába. Midőn szobámban elhelyezkedtem, hallom, hogy a Hoteliér illetén

utasítást ad a főpinczérnek: „On presse l'orange et on jette l'écorce!”

Ami jól magyarul annyit jelent: Ki kell préselni, mint a narancs levét, azután elhajítjuk.

Hja! Ilyen világesődületkor szüretelnek a szállodások, átalakulva fehérkeztűs rablókká.

Ki a kiállításra, hol az egész világ kezét fogott: nagyot, izlésest és csodadolgokat alkotni.

A főbejárat a hatalmas Concordia-térre nyílik. Rengeteg méretű és mégis lágy harmóniába olvadó kupola-alak, mely előtt két óriási magas, karsu oszlop emelkedik az égnék. A kupula elő részének tetején egy négyszeres életnagyságu remek női szobor áll. Ez Páris városának szobra.

Maga a kiállítás három főcsoportra oszlik. Az egyik a Champs-Elysées és az Esplanade des Invalides is magában foglaló terület a Palais des Invalidesig. A másik a Trocadero-palotától az egész Champ de Marsot felölelő területtel és a harmadik a kettőt összekötő Szajna partja, amelyen az impozáns III. Sándor-híd áll.

Belépve a főbejárón, buja déli növényzet alkotta remek park fogad, melyet egy tündérkert vált fel a négy évszak fáival és virágaival.

Az épületek, paloták szemképrázató panorámája tárul innen elénk. A mulatságok, ünnepélyek, kongresszusok palotái, a Szajnához simulva a „Régi Páris” (a mi Ós-Budánk), a kiállítás óriási vendéglője (10.000 látogatóra berendezve). Megkerülve a hajózási csoportot, a hatalmas vízeséstől elénk tárul Ázsia, Kína, Szibéria, Egyiptom, Japán, Tunis, Algír, és Kongó-államok pavillonjainak ezeregyjére emlékeztető csoportja.

Szemünk káprázik, meg akar pihenni egy helyen. Egyik pavillonba téved szemünk, megakad egy dombormű térképen.

Franciaország térképe ez. A császár ajándékozta Párisnak a kiállítás emlékére. A városok briliánsokkal, a folyók smaragddal, a hegyek szaphírral vannak kirakva. A kis mappa a mi pénzünk szerint 27 millió koronába került. A Párist jelképező egy soliter 3 millió értéket képvisel.

Ezen kincsre állandóan egy ör és két titkos rendőr ügyel.

Érdekes és értékes az Adams nevű színész nő szobra, mely tiszta aranyból készült. Ez egy igazán arany szívű hölgy! A szobor súlya 74 kilogramm és mint szobrászati mű is igen nagy értéket képvisel.

Ezzel szomszédságban van kiállítva egy amerikai gyémántkirály leányának menyasszonyi ruhája. Fehér selyem alap, dús velencei csipke átborítással; négy méter hosszú uszályllyal. A ruha maga Wordtól került ki és csakély 80.000 frankba került, a rajta lévő gyémántok és rubin-csattok értéke 3 millióra van becsülve.

De elég egyszerre ennyi.

A Robert ugyis morogja, hogy „Ez mind szép, szép, de én mégis éhes vagyok.”

Távozóban még egy pillantást vetünk a 300 méter magas toronyra „Tour de 300 Mètres”.

Egyszer csak elrohan mellőlem a Róbert. Eلسipem!

— Hová futottál!

— Magyar emberek! Hallja, káromkodnak No lám, miről lehet megismerni a magyart, még Párisban is! Pá! Viszontlátásra!

Matyi.

KÉPEINKHEZ.

Apponyi Albert gróf. A kitűnő politikus Apponyi Albert gróf jól sikerült képét azon alkalomból mutatjuk be olvasóinknak, hogy a nemes gróf a legideálisabb, legnemesebb eszmének, az örök békének és lefegyverkezésnek lett buzgó előharcosa. Az összeülő brüsszeli békekongresszuson bizonyára hírt és dicsőséget fog szerezni fellépésével az egész magyar nemzetnek.

Párisi kiállítás látképe. A tündér- és csodakertnek, melyet vilákiállításnak kereszteltek el, látképet mutatjuk be k. olvasóinknak, de ez csak egy rész az egészből, melynek terjedelméről és szépségéről helyes fogalmat csak közvetlen szemlélet útján lehet alkotni. Olvasóink bizonyára látták a mi 1896. évi kiállításunkat, ezt mindenestől 40-szer lehetett volna a párisiba elhelyezni és a mi legnagyobb épületünk, az iparesarnok, tizszer lett volna elhelyezhető a párisinak „Ünnepélyek” csarnokába. Különbben mi lapunk más helyén folytatólagos párisi levelekben ismertetjük a kiállítást.

Kivándorlók útközben. A nyomor, csalódás, pénzsóvárság, elkövetett bűnök következményei elől szökés tereli a kivándorlókat Amerika felé. Mikor kint vannak, újabb csalódás éri őket, mert aremélt aranyeső helyett nehéz munka, és szűk fizetés várja őket. Képünk egy kivándorló csoportot mutat be.

J. Olvasóinktól százával kapjuk az elismerő sorokat az előnyös változásokért, melyeket lapunkon eszközöltünk. Így szívesen látták, hogy az ívek egy-másba helyeztettek, hogy a lap a géppel egyenletesen körül van vágva, és mostani számunkban két oldalra terjedő nagy képpel kedveskedünk. A dicséretet azzal igyekszünk meghálálni, hogy a jövőben még több előnyös változtatást eszközölünk a lapon. Szívvelyes üdvözlét!

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

A télizöld. (Mese.) Ügyes, csakhogy a túlrövid meséhez túl-összu a bevezetés. Ezen segítünk. Jönni fog. — **A jutalom.** Miután Ön jutalmat „y”-nal írja, tehát fölöslegesnek tartottuk tovább olvasni cikkét. — **Puszták dalnoka.** Dolgozatait csak átolvasás után íthetjük, jó, vagy gyengének. Tessék beküldeni. — **Röpke (H. Gy.)** Válogatunk belőlük alkalomadtán. — **Ibolyka.** Nem szabad az igazságért megharagudni. A tavaszi költemény nagyon is — tavaszi. Magácska okosan irkál, de mégsem elég jól. — **Kánya Lajos.** „Tavaszi fuvalma” igen kedves vers, szívesen láttuk. — **Gulyás József.** Lehet jelíggel is, és egy író több kérdésére is pályázhat. — **Rumy.** Ez is jó. Ha csak lehet, teljesítjük kérését, de százával van vers raktáron. — **B. F. E.** „Felejtés”. Tessék kissé csiszolni rajta és újra beküldeni. Elég ügyes, de az eleje döcög. — **Kovács Zsigmond.** Tábori Kornél íróit mi nem ismerjük, de Róbertet igen. A két beküldött dal csinos. Sorát ejtjük, **Ifj. Baltay János.** Kettőnek sorát kerítjük. — **St. Ödön.** Kérünk másik rejtvényt. Ennek harmadik sora „Mösör”, ugyan minő nyelvű szó ez? — **Fáj a szívem!** ... Akkor borogassa hideg vízzel, de ne írjon ily sületlen verseket. — **V. Farkas József.** Irjon nekünk körülményeiről. Érdekel bennünket, mert... És volt egy legény című” versében határozott nagy tehetséget fedeztünk fel. Mi készséggel segítünk egyengetni az út töviseit. — **Kónyi Ernő.** Csinos dolgok, nyomdafesték alá kerülnek. — **Gyökössy Endre.** Jönni fognak, de türelem, mert túl vagyunk halmozva. — **Színész nő.** Ott felvesszük, ha a felvételi vizsgája sikerül, 16 évtől 20 évig. A másik kényes kérdésben tessék tanácsért fordulni Schmeidek: „Lola” szörfelenítő áruda, Budapest, Nyár-utca czim alá. Szívvelyes üdvözléttel!

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos: **Faragó Simon.**

Europa, irodalmi és nyomdai részvénytársaság, Budapest, VI., Ó-utca 12.